

Arrest

nr. 206 919 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag motiveerde de commissaris-generaal in de beslissing van 3 juli 2012 omstandig waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die verzoeker met de Taliban zou hebben gekend. Gezien zijn afkomst uit de regio Alishir, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief wel geloofwaardig werden geacht, werd hem de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Met het oog op de mogelijke herziening van zijn subsidiaire beschermingsstatus en om hem de gelegenheid te geven hierop te reageren, werd hij op 29 mei 2017 door de commissaris-generaal uitgenodigd voor een nieuw gehoor. Hij kwam niet opdagen voor dit gehoor. De commissaris-generaal nam op 7 juli 2017 een beslissing tot opheffing van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Hij kwam daarbij tot de vaststelling dat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status werd verleend niet langer bestonden en dat deze bijgevolg in zijn hoofde kon worden opgeheven op grond van artikel 55/5 Vreemdelingenwet. Hij wees daarbij onder meer op zijn terugkeer naar Afghanistan gedurende meerdere maanden en op het feit dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen. Tegen deze beslissing heeft hij geen beroep ingediend.

In het kader van zijn tweede asielaanvraag bevestigt verzoeker dat hij inderdaad naar Afghanistan is gegaan maar zegt dat het een noodgeval betrof. Zijn moeder zou ernstig ziek zijn geweest en hij moest haar bijstaan. Hij verbleef in die periode bij zijn schoonbroer K. G. die in Kabul woont. Hij verklaart voorts dat hij vier of vijf jaar geleden gehuwd is met L. B. M., een vrouw die van Logar afkomstig is. Het betreft een huwelijk van op afstand, hij was hier toen het voltrokken werd. Hij heeft zijn vrouw nog maar twee keer gezien. Een keer ontmoette hij haar in Pakistan, recent zag hij haar ook in Afghanistan toen hij bij zijn moeder was. Zij hebben twee kinderen. Zijn zoon B. is vier jaar oud, zijn dochter L. is op 2 september 2017 geboren. Beiden zijn in Kabul geboren en wonen bij zijn vrouw.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker vier medische attesten van zijn moeder neer.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrenge. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker verwijst naar een rapport waaruit blijkt dat hij een risicoprofiel heeft omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor een politiecheckpoint, en bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door zijn landgenoten, wijst de Raad er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

5. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. In de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van de gedane inschatting in de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Uit de bestreden beslissing blijkt immers: "In de beslissing van 7 juli 2017 kwam het CGVS al tot het besluit dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. U brengt heden geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie zouden kunnen luiden. Integendeel, u blijkt in Kabul over een netwerk te beschikken waarop u kan terugvallen. U verbleef bijna drie maanden in Kabul en woonde in bij uw schoonbroer K.(...) G.(...) (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 14). U stelt dat uw vrouw en kinderen momenteel bij uw moeder wonen, eveneens te Kabul (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 15). Dat uw kinderen in Kabul geboren zijn (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 12), wijst eveneens op een band met de stad. U zegt voorts dat u "denkt" dat uw vrouw in Logar geboren is (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 12), wat er op lijkt te wijzen dat haar familie de provincie Logar al geruime tijd geleden verliet en zich in Kabul ging vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet..

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2018, voert verzoekende partij aan dat zij in een bijzondere situatie verkeerd. Zij wijst erop dat zij niet werd gehoord en dit niet aanvaardbaar is. Voorts wijst verzoekende partij erop dat in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul. Volgens verzoekende partij oordeelde het CGVS in 2012 dat er voor haar geen IVA was in Kabul, terwijl het CGVS thans anders beslist en de situatie er na 8 jaar veel slechter aan toe is. Verzoekende partij legt nog een aanvullende nota neer met een Frans arrest waarin wordt gesteld dat er in Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin

van artikel 15c). Verzoekende partij meent dat het niet ernstig is dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat haar relaas omtrent haar terugkeer omwille van haar zieke moeder niet geloofwaardig is omdat zij stelde dat haar moeder aan leverkanker lijdt terwijl de documenten stellen dat zij aan slokdarmkanker lijdt.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij niet werd gehoord en dit niet aanvaardbaar is, benadrukt de Raad dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig (oud) artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (administratief dossier, stuk 9, verklaring meervoudige aanvraag van 9 januari 2018), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker om internationale bescherming die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in (oud) artikel 51/8, tweede lid en (oud) artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekende partij stelt dat in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Kabul, wijst de Raad eerst en vooral naar de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekende partij waarin reeds geoordeeld werd dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u bovendien redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.*

Uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat dit betreft moet er worden gesteld dat uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst en het feit dat u daar schijnbaar zonder problemen recent bijna drie maanden verbleef, er op wijst dat u in staat bent om zich binnen Afghanistan aan het risico verbonden aan de veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst te onttrekken.

Bovendien bent u een alleenstaande man die eerder geen melding maakte van gezondheidsklachten. Uit het leeftijdsonderzoek dat in 2011 uitgevoerd werd, blijkt dat u nu minstens 27 jaar oud bent. U verklaarde eerder dat u over een Afghaans rijbewijs beschikt en meerdere jaren als taxichauffeur heeft gewerkt. Er kan dan ook worden verwacht dat u bij een hervestiging in Afghanistan in staat moet zijn om opnieuw professioneel aan de slag te gaan.” Tegen deze beslissing stelde verzoekende partij geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze conclusie te tornen.

Verder wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“5. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.*

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. In de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van de gedane inschatting in de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Uit de bestreden beslissing blijkt immers: "In de beslissing van 7 juli 2017 kwam het CGVS al tot het besluit dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. U brengt heden geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie zouden kunnen luiden. Integendeel, u blijkt in Kabul over een netwerk te beschikken waarop u kan terugvallen. U verbleef bijna drie maanden in Kabul en woonde in bij uw schoonbroer K.(...) G.(...) (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 14). U stelt dat uw vrouw en kinderen momenteel bij uw moeder wonen, eveneens te Kabul (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 15). Dat uw kinderen in Kabul geboren zijn (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 12), wijst eveneens op een band met de stad. U zegt voorts dat u "denkt" dat uw vrouw in Logar geboren is (verklaring mva van 9 januari 2018, vraag 12), wat er op lijkt te wijzen dat haar familie de provincie Logar al geruime tijd geleden verliet en zich in Kabul ging vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen en brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Kabul gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat het CGVS oordeelde dat in 2012 er voor haar geen IVA was in Kabul, terwijl het CGVS thans anders beslist, merkt de Raad op dat bovenstaande feiten in 2012 nog niet hadden plaatsgevonden, met name haar terugkeer naar Afghanistan en verblijf in Kabul. Bijgevolg kon geen rekening worden gehouden met deze feiten waardoor in 2012 geen IVA toegepast kon worden. De Raad wijst erop dat bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening wordt gehouden met alle feiten die gekend zijn op het tijdstip van het nemen van de beslissing.

Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer met een Frans arrest waarin wordt gesteld dat er in Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 15c). De Raad wijst erop dat het geenszins is gebonden door rechtspraak, met name één arrest, van de Franse RvV, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas en de algemene opmerking dat zij in een bijzondere situatie verkeert en dat het niet ernstig is dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat haar relaas omtrent haar terugkeer omwille van haar zieke moeder niet geloofwaardig is omdat zij stelde dat haar moeder aan leverkanker lijdt terwijl de documenten stellen dat zij aan slokdarmkanker lijdt. De Raad wijst erop dat verzoekende partij er aan voorbij gaat dat werd vastgesteld dat zij terugkeerde naar Kabul. Daarnaast blijkt uit haar verklaringen in verband met haar meervoudige asielaanvraag en het administratief dossier dat zij sinds haar eerste (i) gehuwd is met een Afghaanse vrouw, (ii) zij samen twee kinderen hebben waarvan het zoontje ongeveer 4 jaar is, (iii) de kinderen in Kabul zijn geboren, (iv) zij tijdens haar verblijf in Kabul bij haar schoonbroer verbleef, en (v) haar echtgenote bij haar moeder verblijft in Kabul. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekende partij zonder probleem kan terugkeren bij haar eigen familie die in Kabul woont.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen

aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS